

Júlia

Clare Connelly

Te vagy a végzetem

Anna Cleary

Egy jó sztori

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátaró vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Clare Connelly, 2017 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A Júlia 727. eredeti címe: *Bought for the Billionaire's Revenge*
(Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

© Anna Cleary, 2008 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A Júlia 728. eredeti címe: *Taken by the Maverick Millionaire*
(Harlequin, Mills & Boon Modern Heat)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2011)

• Magyarra fordította: E. Fejes Júlia

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 727-728. számában, 2021
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-289-2

• Kép: Shutterstock

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Clare Connelly

Te vagy a végzetem

ELŐHANG

Nikos autója szinte repült, mintha maga is érezte volna a türelmetlenséget, ami a tulajdonosát hajtotta. Még mindig a férfi fülében csengett a telefonhívás, amit ma reggel kapott, és utána azonnal kocsiba vágta magát.

– Vége van, Nik. És nemcsak a cégének, hanem neki magának is. Már semmije sincs, amit elzálogosíthatna, amire hitelt vehetne fel. A teljes vagyonának annyi. Egyetlen lépésnyire van a teljes csődtől.

Nikosnak semmi sem szerezhett volna nagyobb örömet, mint hogy megfizessen annak az embernek, Arthur Keningtonnak a múltbéli aljasságáért.

Hat év telt el azóta, hogy Kenington megalázta. Sőt, Nikos sokáig egyenesen úgy érezte, hogy tönkretette az életét. Persze nem ő volt az első sznob, aki az orra alá dörgölte, hogy hiába okos, a származása miatt sosem lehet tagja a felső tízezernek. Ő volt az ösztöndíjas fiú, az elitiskola köztudomásúlag legszegényebb diákja, szóval hamar megismerkedett azzal az érzéssel, hogy kívülálló.

De az évekig tartó vesszőfutására Arthur tette fel a koronát, amikor pénzt kínált neki azért, hogy hagyja békén a lányát. Hiszen hogy is lehetne méltó Nikos az ő csodálatos Marnie-jához?

Ehhez a finom és előkelő kis hercegnőhöz, aki keskeny kis kacsójában tartotta Nikos szívét, hogy aztán az apja utasításának megfelelően elhajítsa és összetörje?

Akkoriban pokolian fáj nekik a csalódás, de Nikos már jó ideje tudta, hogy sokat köszönhet ennek a szívfájdalomnak. Ez volt az az üzemanyag, amely az elmúlt évek során a pénzügyi világ csúcsára repítette.

Ahogy Dél-London felé suhant az autópályán, az ajka körül vészjósló mosoly játszott.

Lám, fordult a kocka! Hamarosan Marnie is belátja, milyen ostoba volt hat éve.

Nikosnak hatalmában állt segíteni Keningtonnak. Úgy tervezte, hamarosan ő lesz az, aki a kezében tartja Marnie szívét, és majd kiderül, mihez lesz inkább kedve: hogy irgalmas legyen hozzá, vagy inkább kegyetlen bosszút álljon rajta, és megfizessen a törtétekért.

1. FEJEZET

Nem kellett volna idejőnnie.

Persze valójában nem tehetett mást. Már abban a pillanatban, amikor meghallotta a férfi hangját a telefonban, eldőlt a dolog. Az érzelmi vihar, ami rátört, másodpercek alatt felforgatta az életét.

Nikos visszajött. És látni akarja.

A felvonó üvegekabinja méltóságteljesen emelkedett felfelé, de akár a pokol legmélyére is vihette volna. Marnie-t kiverte a hideg verejték, de észre sem vette. Minden idegszálával arra összpontosított, ami az elkövetkező félórában történhet vele. Vajon ki fogja bírni?

Találkoznunk kell. Nagyon fontos ügyben...

Nikos hangja kicsit sem változott. Ugyanolyan magabiztos volt, mint régen. Persze, hiszen már nemcsak okos és tehetséges volt, hanem milliárdos is.

Marnie fejében megfordult, hogy mondhatna nemet is. Hiszen olyan sok idő telt el azóta. Mi haszna lehet abból, ha megidézük a múltat? Legfőképpen így, hogy valójában még most is védtelennek és kiszolgáltatottnak érzi magát Nikossal szemben.

Apádról van szó.

Marnie mostanában egyébként is aggódott az apja miatt, hiszen szétszórt lett, és látványosan lefogyott, de nem azért, mert hirtelen elkezdett volna egészséges életet élni. Nikos telefonja csak fokozta az aggodalmait.

Amikor a liftajtó a legfelső emeleten kinyílt, a szemközti falon megpillantott egy hatalmas táblát KYRIAZIS felirattal. A szíve a torkában kalapált, a keze remegett.

– Ó, istenem! – suttogta, és a folyosóra lépve megtorpant egy pillanatra, hogy összeszedje magát.

Ám aztán mosolyt varázsolt az ajkára, és kopogó cipősarkain megindult a fogadópuhl felé.

– Lady Kenington? – biccentett oda neki a titkárnő, majd vizsla pillantással végigmérte a kontyától kezdve egészen a karcsú bokájáig.

– Igen. Találkozóm van Ni... – Hirtelen elhallgatott, mintha gyűjtenie kellene némi bátorságot, hogy kimondja a nevet. – Nikos Kyriazisszal.

– Ó, igen. Egy kicsit várnia kell, úgyhogy kérem, foglaljon helyet. – A titkárnő hátradobta hosszú, vörös haját, aztán a közelben lévő fotelokra mutatott.

Marnie úgy érezte magát, mintha nyakon öntötték volna egy vödör hideg vízzel. Egész reggel számolta a másodperceket a találkozásig, és most Nikos képes megvárni?

Dühösen összeszorította az ajkát, és odalépett a fotelhoz, ahonnan egy üvegfalon át pompás kilátás nyílt a városra.

Marnie akaratlanul is végigkövette Nikos üstököszerű felemelkedését a csúcsra. Még ha akarta volna, sem tudta volna elkerülni, hiszen újságcikkek tucatjai jelentek meg a fiatal és sikeres görög üzletemberről, aki bármihez nyúlt is, az mind arannyá változott a kezében.

Marnie meglegedett azzal, hogy képzeletben gratuláljon neki. Az interneten sokat olvasott róla. Bár a Nikosról készült képeket nem szerette, hisz azokon mindig magas, bögyös szőkeségekkel feszített. Marnie csak csodálni tudta ezeknek az öntudatos lányoknak a nyitottságát és magabiztosságát. Ha újjászületik, sem tudott volna ilyen lazán és természetesen pózolni a sajtónak.

Idegesen megérintette a frizuráját, hogy ellenőrizze, rendben van-e. Vállig érő, világosbarna haját elegáns kontyba csavarta még reggel, de szokás szerint kiszabadult néhány tincs. Marnie gondosan rendbe hozta, aztán visszajette szépen manikűrözött kezét az ölébe.

A recepció csak jó húsz perccel később lépett oda hozzá.

– Lady Kenington, Mr. Kyriazis várja önt.

Milyen kedves tőle, gondolta csípősen Marnie, de végül szó nélkül felállt, és követte a lányt Nikos irodájához. A küszöbön vett egy nagy levegőt, és belépett. A lelke mélyén el kellett ismernie,

hogy évek óta várt erre a pillanatra.

Vajon megváltozott a férfi? Vagy ugyanúgy szikrázni fog köztük a levegő?

– Nikos... – A hangja szenvtelenül és hűvösen csengett, pedig a szíve úgy vert, hogy majd kiugrott a helyéről.

A férfi az ablaknál állt, amikor ő belépett, majd lassan megfordult.

Az elmúlt hat év kegyes volt vele, nem sokat változott. Talán még egy kicsit vonzóbb, markánsabb is lett a szép arc, amit Marnie annyira szeretett egykor. Ugyanolyan gunyorosan csillogott fekete szeme a dús pillák árnyékában, keskeny orrán még mindig látszott egy gyerekkori törés nyoma, és a szája is ugyanolyan kifejező volt gödröcskés álla fölött. Szabályos vonásait mintha valamikor az idők kezdete előtt faragta volna márványba egy szobrász.

Dús, fekete haját rövidebbre vágatva viselte, de Marnie-nak még mindig nagy kedve lett volna beletúrní.

A férfi arcátlan magabiztossággal mérte végig a lányt, először az arcát, a karcsú nyakát, a dekoltázsát, és így tovább lefelé, egészen a cipője orráig. Marnie-t elöntötte a forróság. Rég elfeledett érzések rohanták meg. A bőre lángolt, mintha a férfi gyönyört ígérően cirógatta volna a lehető legnagyobb gyöngédséggel.

– Marnie!

A hangja hallatán a lány gyomra görcsbe rándult. Mindig is szerette, ahogy Nikos kimondta a nevét, a második szótagot hangsúlyozva.

A háta mögött becsukódott az ajtó, és megmagyarázhatatlanul erős menekülésérzés lett úrrá rajta, amit persze el kellett fojtania. Csak nehezen tudta továbbra is fenntartani szenvtelen arckifejezését.

– Minek köszönhetem a meghívást, Nikos? – kérdezte kissé élesen, bár az ajka még mindig mosolygott. – Remélem, nem csak annak, hogy jó alaposan meg akartál bámulni.

A férfi dús szemöldöke ráncba szaladt, és Marnie-nak elakadt a lélegzete. Nemcsak azért, mert Nikos jól nézett ki, hanem mert minden porcikájában élet lüktetett. Ha csak megrezzent az arca, az egész teste visszatükrözte a gesztust, teljesen mindegy, hogy dühös volt, csodálkozó, vagy éppen vidám. Csak úgy sütött belőle a szenvedély, bármit is csinált.

Most leginkább türelmetlennek látszott, és Marnie úgy érezte, lassan meghal a szívének az a része is, ami a szakítás után még megmaradt.

– Kérsz egy italt? – Nikos ellenállhatatlan akcentusa hallatán még most is az egekbe szökött Marnie pulzusa.

– Italt? Délelőtt? – Fitymálóan elhúzta a száját. – Köszönöm, nem.

Nikos megvonta a vállát, mire felsőtestén megfeszült a méretre szabott zakó. Marnie gyorsan elfordította a tekintetét, mert nem akarta, hogy újra elöntse a forróság. Nikos azonban megindult feléje, és csak akkor torpant meg, amikor már egészen közel volt hozzá. Rezzenéstelen arccal nézte a lányt. Marnie érezte az illatát, ami újra lánggra lobbantotta a bensőjét. A lába elgyengült, nem tudta, meddig fogja megtartani. Ám csak a keze remegése árulkodott a felindultságáról. Az arca rezzenéstelen maradt.

– Azt mondtad, hogy beszélünk kell valami fontos ügyben.

– Így igaz. – Nikos megint az arcát, a szemét fürkészte, mintha kiolvashatná belőlük a külön töltött évek történéseit.

Marnie önkéntelenül is azon töprengett, vajon ő mennyire változott meg, mióta utoljára látták egymást. A haja hosszabb volt, és világosabb, majd hogynem szőkésbarna, és mindig kibontva viselte. Akkoriban szinte soha nem sminkelt, most ellenben ki sem lépett a házból anélkül. Megtanulta, hogy jobb óvatosnak lenni. A lesifotósok alig várják, hogy előnytelen képet készíthessenek az emberről.

– Nem kezdenénk el?

– Hová sietsz ennyire, *agape mou*?

A becéző kifejezés hallatán a lány összeresztette. Mintha kést forgattak volna meg a szívében. Legszívesebben rendreutasította volna Nikost a bizalmaskodó megszólítás miatt, de nem akart

eltérni a tárgytól.

– Én pontosan érkeztem, te voltál az, aki húsz percig várattál. Hamarosan újabb találkozóm kezdődik, szóval nem maradhatok sokáig.

– Akkor azt javaslom, sürgősen mondd le a következő találkozód – jelentette ki a zavar legcsekélyebb jele nélkül Nikos.

– Látom, most is szeretsz parancsolgatni.

A férfi harsányan felnevetett.

– Igen. De ha jól emlékszem, régebben ez kevésbé zavart téged.

Marnie nyelt egy nagyot, aztán összefonta a karját a mellén, hogy leplezze a remegését.

– Nem azért jöttem, hogy múltat idézzek – jelentette ki mereven.

– Fogalmad sincs róla, miért vagy itt, ugye?

A pillantásuk találkozott, és szinte sistergett köztük a levegő.

– Nem, nincs – vallotta be a lány.

Bárcsak hitt volna az első megérzésének, és nemet mondott volna Nikos meghívására! Egy helyiségben lenni vele is maga volt a vegytiszta gyötrelém. A férfiből áradó düh és ellenségesség elviselhetetlen volt számára, és egyszerre biztosan tudta, hogy nem létezik olyasmi, ami miatt megérné kitennie magát ennek a tortúrának.

– Ide se kellett volna jönnöm – csóválta meg a fejét, majd elindult kifelé.

A férfi nevetett. Két lépéssel megelőzte, és az ajtónak támasztotta a tenyerét.

– Megállj!

Marnie összerezett, és Nikosnak most először támadt olyan érzése, hogy talán ideges. Nocsak! Az önuralma igazán figyelemreméltó, hisz mostanáig sikerült fenntartania a jégszobor hölgy álarcát.

– Apád a csőd szélén áll. Ha nem hallgatsz végig, egy hónapba sem telik, és tönkremegy.

A lány ledermedt, a vér egy másodperc alatt kifutott az arcából. Lassan megcsóválta a fejét, és dűnnyögött valami olyasmit, hogy nem hisz Nikosnak, de valójában tudta, hogy a férfi igazat beszél. Ez mindent megmagyarázott volna. Az apja szokatlan viselkedését. Az állandó idegeskedést. A fogyást. Azt, hogy mostanában sokat ivott. Ó, miért is nem faggatta ki, mi baja! Miért elégedett meg az elterelő válaszokkal?

– Miért hazudnék neked? – kérdezte Nikos. – Ül le, légy szíves!

Marnie biccentett, majd odalépett az iroda egyik sarkát elfoglaló konferenciaasztalhoz, és kihúzott magának egy széket. Nikos követte. Mindkettejüknek vizet töltött, a lány poharát áttolta az asztal túloldalára, majd leült Marnie-val szemben.

Az asztal alatt futólag összeért a lábuk, és Marnie egész teste görcsbe rándult. Nem sok hiányzott hozzá, hogy felugorjon a helyéről. Az apja miatti aggodalom minden önuralmát felemésztette. Ráadásul Nikos észrevette ösztönös és gyermekes reakcióját, és most szélesen elvigyorodott.

– Én ezt egyszerűen nem értem! – rázta meg a fejét még mindig összezavarodva Marnie.

– Apád, ahogy a befektetők többsége, meglehetősen óvatlan. És hozott néhány igen rossz döntést.

Nikos szavai ostorként csattantak, a hangjából csak úgy sütött a megvetés, de Marnie nem kezdte védeni az apját. Korábban mindig első volt számára a család, a szüleiért szembeszállt volna mindennel és mindenkivel, de a hozzáállása azóta sokat változott.

Annak idején, Libby halálát követően nem volt más választása, mint kiállni a szülei mellett, hiszen nem veszíthette el azt a két embert, akik a gyászában osztoztak. Mindent megtett volna, hogy megkímélje őket egy újabb fájdalomtól, még arra is készen állt, hogy elhagyja a kedvükért élete szerelmét, akit a szülők sehogy sem akartak elfogadni.

Nikosra nézett, és érezte, ahogy egyre jobban eluralkodik rajta a düh.

Nagyon fáj ez a kényszerű emlékezés. Mindketten megváltoztak, ő is, a férfi is. Nem voltak már ugyanazok, akik hat évvel ezelőtt.

– Gyors tőkeinjekció hiányában mindent elveszít. A teljes vagyonát.

Marnie idegességében forgatni kezdte az ujján a gyűrűt, amit nem vett le sosem. Talán maga

sem vette észre, mennyire árulkodó ez a gesztus. Szép arcán a kétségbeesés jelei látszottak.

Nikos egy pillanatra szinte megsajnálta. Voltak idők, amikor el sem tudta volna képzelni, hogy fájdalmat okozzon ennek a lánynak. Sőt, amikor gondolkodás nélkül egy busz elé ugrott volna, ha ezzel megmentheti az életét. Akkoriban szent fogadalmat tett, hogy mindig szeretni és tisztelni fogja Marnie-t, aki azonban azt vágta a képébe – még ha nem is ezekkel a szavakkal –, hogy hiába, mert Nikos soha nem lesz elég jó neki.

– Apámnak sok barátja van – törte meg a csendet Marnie bizakodva. – Gazdag barátai. Összeszedi a pénzt.

– Százmillió fontot, a hónap végéig?

– Százmilliót? – Marnie arca elszürkült. Egy pillanatra lehunyta a szemét.

– Annyit. Nos, még mindig menni akarsz? Csak rajta! – A férfi az ajtó felé intett, mintha neki mindegy lenne, hogyan dönt a lány.

Marnie még mindig a gyűrűvel játszott, de hirtelen felnézett.

– Honnan tudsz te erről? Mióta érdekelnek apám üzleti ügyei?

– Üzleti ügyei? – A férfi erőltetetten felkacagott. – Nem, azok csöppet sem érdekelnek.

Marnie összehúzta aranybarna szemét. Zavarodottság tükröződött az arcán.

– Azért hívtál ide, mert valamiféle megoldást tudsz a fennálló helyzetre? Mert ha igen, érdeklődéssel hallgatlak.

– Meggondolatlan, kockázatos döntések, rossz befektetések, nagy veszteségek – sorolta lassan Nikos, és ahogy hátradőlt a széken, úgy nézett Marnie-ra, hogy a lány minden idegszála belebizsergett. – Két kezemen meg tudom számolni, hány ember van a világon, aki ekkora slamasztikából kihúzhatja az apádat. Más kérdés, hogy közülük szinte senki nem hajlandó erre.

Marnie az ajkába harapott, és lázasan törte a fejét, vajon kihez fordulhatnának. Mindössze egy ember jutott eszébe, aki viszont itt ült vele szemben, és úgy nézett rá, hogy a fejéből elpárolgott minden értelmes gondolat.

Képtelen volt tovább mozdulatlanul ülni, ezért felpattant a helyéről, és az ablakhoz lépett. Odalent emberek tülekedtek a járdán, vagy araszoltak autóikkal a belvárosi forgalomban, élték a mindennapi életüket. Ő meg úgy érezte magát, mintha a bolondokházába került volna.

– Sosem kedvelted apámat – jegyezte meg csendesen. – Honnan tudjam, hogy ez az egész nem egy rosszindulatú hazugság?

– Apád közelgő csődje már köztudomású üzleti körökben, *matakia mou*. Én például Andersontól tudok róla.

– Andersontól? – Marnie torka elszorult a név hallatán, mély bánat kerítette hatalmába. Anderson a hat éve elhunyt nővérének, Libbynek volt a vőlegénye. – Ti ketten kapcsolatban vagytok?

– Igen, rendszeresen beszélünk.

– Ezek szerint ő mindenről tud. – Marnie azon töprengett, vajon mekkora lehet Anderson Holt családjának vagyona. Talán ők is segíthetnének? De nem, az kizárt. Nem lehet csak úgy százmillió a mellényzsebükben.

Marnie összeszorította a fogát, és kétségbeesetten próbálta visszapislogni a könnyeit. Bármennyire megesett is a szíve az apján, nem akart sírni. Nikos előtt nem.

– Apa elég feszültnek tűnt az utóbbi hetekben-hónapokban – vallotta be őszintén, még mindig háttal a férfinak.

– Azt meghiszem. Hiszen nemcsak egy élet munkája ment veszendőbe, hanem az őseitektől örökölt vagyon is. Ez nyilván bántja a lelkiismeretét. És persze a büszkesége is csorbát szenvedett.

Marnie hallgatott, de legalább feléje fordult, a férfi pedig megdörgölte az állát.

– Tehát apád néhány hét múlva mindent elveszít. A vagyonát. A jó hírét. Kenington Hallt. Jó esetben intő jel lesz a neve mindenki számára, hogy így nem szabad befektetni. Rossz esetben a fél világ fog kárörvendeni rajta.

– Jaj, ne! – Marnie reszketni kezdett. A szülei már olyan sokat szenvedtek! Fájt a gondolat, hogy újabb tragédiát kell elviselniük.

– Be kell vallanom, hogy nagyon is kedvemre való a dolog. Szívesen a sorsára a hagynám az

öreget, örömmel nézném végig, ahogy az utolsó pennyig mindene ebek harmincadjára jut. Tudtad, hogy pontosan ezt a sorsot jövendölte nekem?

Marnie megint megborzongott, de ebben most nem volt semmi kellemes. A hideg futkosott a hátán.

– Még mindig dühös vagy rá emiatt?

Nikos szeme megvillant.

– Nem. Nem vagyok dühös. Csak undort érzek, ha rá gondolok. Annyira könnyelmű volt, hogy ezért mindenképpen büntetést érdemel. És ha senki nem könyörül meg rajta, nemcsak hogy mindenét elveszíti, de egész hátralévő életét azzal tölti majd, hogy az adósságait ledolgozza.

– Jaj, Nikos, ne csináld ezt! Hagyd abba!

A férfinak megint meg kellett keményítenie a szívét, ha nem akart megkönyörülni Marnie-n.

– Ez az igazság. Jobban szeretnéd, ha hazudnék neked?

– Élvezed a helyzetet, igaz? – kérdezte vádlón a lány. – Azért hívtál ide, hogy örvendezhess a mi kárunkra.

– Nem.

– Hát akkor miért? Mit akarsz? Miért meséled el nekem mindezt?

Nikos könnyedén elmosolyodott.

– Mert akár már ma megoldhatom apád minden problémáját.

A lány szívében szárba szökken a remény.

– Komolyan?

– Minden további nélkül.

– Ki tudsz fizetni százmillió fontot?

– Gazdag vagyok. Nem olvasol újságot?

– Istenem, Nikos! – Marnie megkönnyebbülten felsóhajtott, és a férfira mosolygott. – Nem is tudom, hogy köszönjem meg!

– Várj a hálálkodással, míg meg nem ismered a feltételeimet.

– Feltételeid vannak? – Marnie homloka ráncba szaladt.

– Természetesen. Megvan a pénzem ahhoz, hogy segítsek. De kérek valamit cserébe.

– Éspedig? – A lány szíve úgy dobogott, mint egy kalitkába zárt madaré.

Minden egyes lélegzetvétel fáj, szinte égetett. A visszafojtott feszültségtől elszorult a torka, ahogy rettegve várta a férfi választát.

– Pontosabban nem is valamit, hanem valakit. Téged, Marnie. Feleségül kell jönnöd hozzám. Ha igent mondasz, megmentem apádat a bukástól.

2. FEJEZET

Ha igent mondasz, megmentem apádat a bukástól.

Minden egyes szó törként fúródott Marnie szívébe. A lába rogyadozni kezdett, kénytelen volt nekítámaszkodni a háta mögött lévő ablakpárkánynak. Szinte nyomasztó volt a csönd, semmit nem hallott, csak a saját ziháló lélegzetét meg a fülében lüktető vér zúgását.

– Ezt mégis hogy képzeled? – kérdezte végül, és vett egy nagy levegőt.

Minden porcikája berzenkedett a Nikossal való kényszerházasság ellen.

Lehunyta a szemét, és menten elszabadultak a gondolatai. Rég elfeledett, elfojtott érzések rohanták meg, és tolakodtak a felszínre. Amikor felnézett, Nikost látta maga előtt, egészen közel. A férfi egy pohár vizet nyújtott felé.

– Ez azért nem olyan bonyolult dolog. Én kifizetem apád adósságait, te meg hozzám jössz.

– Mégis mi értelme ennek? Komolyan nem értelek... – Micsoda örült ötlet! Marnie nem is értette, hogyhogy nem rémült halálra a felvetés hallatán.

Kicsit talán megijedt, de nem nagyon. Hiszen vele szemben egy olyan ember állt, aki talán eltűnt az életéből egy időre, de mindvégig helye volt a szívében.

Így aztán az ijedségéhez és a félelméhez csöppnyi izgalom és egy kis remény is társult.

– Házasodjunk össze? – A hangja nem volt több, csak suttogás. – Hiszen hat éve nem találkoztunk. A házasság szerelmeseknek való, nem nekünk. Nem is értem, hogy lehet erről ilyen józanul és tárgyilagosan beszélni...

A férfi közelebb lépett, és megfogta Marnie poharat tartó kezét. Az érintése felért egy áramütéssel, mely a lány egész testén végigcikázott.

– Nevezhetjük egy adósság kiegyenlítésének – mondta lassan. – Vagy akár jóvátételnek.

Marnie gyomra görcsbe rándult.

– Hat évvel ezelőtt kaptam apádtól egy jelentős összeget, hogy hagyjalak el.

Marnie levegő után kapkodott. Nyilvánvalóan semmit sem tudott a dolgról, és Nikos, mi tagadás, élvezte a döbbenetet, mely néhány pillanatra kiült az arcára. Minél kétségbeesettebben küzdött azért, hogy megőrizze az önuralmát, a férfinak annál nagyobb öröme telt benne, hogy igazi érzéseket láthatott az arcán. Meg akarta lepni, meghökkenést akart okozni, be akarta vonni Marnie-t érzelmileg.

Futólag végigsimított az alsó ajkán, épp akkor, amikor a lány szóra nyitotta a száját.

– Nem tudtam róla – mondta olyan őszinte elképedéssel, hogy Nikos hitt neki.

– Gondoltam. Ha tudtál volna, nyilván szólsz apádnak, hogy ne fáradjon, mert te olcsóbban elintézed a dolgot.

Marnie szívét mintha jeges kéz szorította volna össze.

– Tudod, hogy nem volt választásom.

– Már hogyne lett volna! – fakadt ki haragosan a férfi. – Megmondhattad volna neki, hogy gondoljon rólam bármit, te engem szeretsz. Harcolhattál volna értünk, kettőnkért, ahogy én is tettem!

Marnie-ra olyan erővel csapott le a fájdalom, mint hat évvel ezelőtt.

– Te is tudod, min ment keresztül a családunk akkoriban... Hogy mennyit szenvedtünk Libby halála miatt. Nem akartam a szüleimnek újabb fájdalmat okozni. Választanom kellett a családom és az irántad érzett szerelmem között.

– És gondolkodás nélkül őket választottad – rázta meg a fejét keserűen Nikos. – Egyik pillanatról a másikra kikapcsoltad az érzéseidet. Mint amikor az ember elfordít egy kapcsolót. – Pattintott az ujjával. – És már el is felejtettél, igaz?

Marnie nyelt egyet. Korántsem volt ez ilyen egyszerű. Egy teljes napon át veszekedtek, az anyja vigasztalhatatlanul zokogott, az apja ordított. És Marnie ráébredt, hogy mindketten azt kívánják,

bárcsak inkább a másik lányuk maradt volna élve. A jó kislány Libby, aki sosem engedetlenkedett, aki mindig azt csinálta, amit kell. És akire büszkék lehetek.

– Mindenesetre jó hasznát vettem a kis tőkeinjekciónak, amit apádtól a lelépésemért kaptam. Az elején persze megesküdtem, hogy nem nyúlok a pénzhez, de aztán meggondoltam magam. – Marnie-t a férfi hangja rántotta vissza a múltból a jelenbe. – Főleg azért, mert dühös voltam rád. Megesküdtem, hogy megduplázom a pénzt. Mindenáron rá akartam cáfolni apád jóslatára.

A keze Marnie arcára vándorolt. A lány elvörösödött, de nem mozdult.

– Azt hiszem, többet is tettél, mint megdupláztad.

– Úgy ám! – Nikos ajka kényszeredett mosolyra húzódott.

Szóval akkor az apja pénzt adott Nikosnak, hogy eltűnjön az életéből... Marnie hátán a hideg futkosott. Ez tényleg sok volt neki.

– Sajnálom, hogy ilyet tett. Nem volt joga hozzá, hogy közbeavatkozzon.

– És felesleges is volt, mint a mellékelt ábra mutatja, hiszen megelőzted. Apucinak csak csettintenie kellett. Amikor megtiltotta a kapcsolatunkat, a szófogadó úri kisasszony készségesen engedelmeskedett.

– Ne hívj így! – Marnie arra gondolt, milyen igazságtalan, hogy a visszafogottságát sokan az úri osztályok fennhéjázásával keverik össze. Pedig ő soha, de soha nem nézett le senkit a származása miatt. – Szóval akkor ez most a te bosszúd – állapította meg. – Remélem, élvezed, ha már hat évet vártál rá.

– Hát igen. A bosszú hidegen tálalva a legjobb. – A férfi még közelebb lépett, Marnie érezte domború mellkasát, izmos combját. – De biztosra veheted, hogy a házasságunk kicsit sem lesz hideg, *agape mou*.

A lányt elöntötte a forróság, de azonnal hevesen tiltakozni kezdett. Csak remélhette, hogy Nikos nem jön rá: csak megjátszott a magabiztossága.

– Nem lesz semmiféle házasság! És semmi egyéb sem, amire célozatsz.

– Mi az? Csak nem félsz? – És Nikos az övéhez nyomta a csípőjét.

Marnie felnyögött, és önkéntelenül is belemarkolt a férfi ingébe.

– Emlékszel, mennyire vigyáztam rád akkoriban? És hogy tiszteletben tartottam az ártatlanságodat? – suttogta Nikos, aki annyira közel hajolt hozzá, hogy Marnie érezhette az arcán a forró lélegzetét. – Ragaszkodtam hozzá, hogy várjunk a szexszel az esküvőig, vagy legalább az eljegyzésünkig.

Marnie az ajkába harapott. Szégyen, vágy és kétségbeesés tombolt a lelkében.

Nikos keze közben a csípőjére siklott, és szorosan magához húzta.

– Emlékszer arra, amikor egyszer végigcsókoltam az egész testedet, és te szinte esdekeltél, hogy tegyelek a magamévá? Én viszont ragaszkodtam ahhoz, hogy várjunk, mert azt hittem, szeretlek. Azt hittem, jelent valamit, ami kialakult köztünk. – A férfi arca elborult. – És gondolom, arra is emlékszel, hogy válaszként az arcomba neveltél, majd közölted velem, hogy soha nem mennél feleségül olyasvalakihez, mint én.

Ó, azok az ezerszer is elátkozott szavak! Marnie-nak soha semmi nem esett még annyira nehezére, mint kimondani őket, pedig szentül hitte, hogy helyesen cselekszik, hiszen azt teszi, amit a családja vár tőle.

– Emlékszel? – kérdezte ismét rekedtes hangon Nikos.

– Igen – hangzott a halk válasz.

– Életem során sok olyan sznobbal találkoztam, mint te meg az apád. Akik mindennél nagyobb jelentőséget tulajdonítanak a származásnak meg az öröklött vagyonnak.

– Én nem vagyok ilyen – suttogta Marnie.

– De még mennyire, hogy ilyen vagy! Különben nem hagytál volna el. De te tudomásul vetted, hogy a saját társadalmi osztályodból kell párt választanod. Valakit, akit a szüleid is elfogadnak.

– Igen, ezt akarták a szüeim. Nekem viszont te kellettél.

– Kezdetben talán. Végül azonban nem voltam elég jó neked.

– Te jó ég, Nikos! Te is tudod, mi volt akkoriban... Épphogy csak eltemettük Libbyt, félőrültek

voltunk a gyásztól. Egyetlen pillanatig se hidd, hogy nem voltál elég jó nekem. Egyszerűen képtelen voltam dacolni a szüleimmel abban a helyzetben... Nem vitt rá a lélek, hogy újabb bánatot okozzak nekik.

A férfi megvonta a vállát, mintha mindegy lett volna neki a dolog.

– A lényeg, hogy azt tetted, amit vártak tőled. De apád és anyád hamarosan belátják, hogy van valami, ami a származásnál sokkal fontosabb. Nevezetesen: a pénz. Ha hozzám jössz, apád abban a biztos tudatban fogja leélni élete hátralévő éveit, hogy én mentettem meg a családi birtokotokat és az ő becsületét.

– Nikos! – Marnie maga is meglepődött, milyen nyugodt a hangja. – Apa tényleg nagyon csúnyán viselkedett veled. Nem lett volna szabad...

– Apád minden sértése lepergett rólam. Te voltál az, aki a lelkembe taposott. Most pedig hozzám jössz feleségül.

Marnie a fejét ingatta, de a férfi megemelte az állát, és a szájára tapasztotta az ajkát. A csókja felélesztette a lányban a régi szenvedélyt. Ugyanúgy, ahogy hat éve, most is elég volt néhány érintés, hogy lángba boruljon minden porcikája.

Nagyon nehezen tudta rávenni magát, hogy eltolja Nikost.

– Nem hiszem, hogy még mindig kívánsz engem. Hiszen folyton voltak barátnőid, egészen más típusú lányok, mint én.

– Ezzel a házassággal egyenlíted ki a számlát. – A férfi ajka felfedezőútra indult a nyakán. – Az összes barátnőm közül te voltál az egyetlen, akiről azt gondoltam, hogy szeretem. Te voltál az egyetlen, akivel közös jövőt terveztem. Igaz, ennek már jó ideje.

– És most?

– Most kevésbé nemesek és önzetlenekek a céljaim. – Nikos hátralépett. – Már nem csak apádnak szeretném bebizonyítani, mennyire nem volt igaza velem kapcsolatban.

– Hogy értsem ezt?

– Azt mondtad akkor, hogy semmit sem jelentek neked. Hogy csak egy kis figyelemelterelés voltam számodra egy nehéz és fájdalmas időszakban.

Marnie szégyenkezve hunyta le a szemét.

– Élvezettel fogom bebizonyítani az ellenkezőjét – folytatta a férfi. – Apád könnyelműsége olyan lehetőség számomra, amit egyszerűen muszáj kihasználnom. Két hét múlva összeházasodunk. A szertartás lebonyolításával már megbíztam egy esküvőszervezőt, a névjegykártyája ott van az asztalomon, vidd magaddal, ha elmész.

– Várjunk csak egy kicsit! Ez azért túl gyors, nem gondolod?

Nikos kérdően húzta fel a szemöldökét.

– Ha tovább várunk, az azt jelenti, hogy apádon már senki nem tud segíteni. Még én sem.

Marnie-nak csak most kezdett derengeni a szörnyű igazság.

– Szóval csak azután segítesz apámnak, hogy hozzád mentem?

– Egészen pontosan csak azután, hogy... ténylegesen a feleségem lettél.

Aha, tehát miután elhálták a házasságot... Marnie valamiért mocskosnak érezte magát ettől a gondolattól.

– És ha a szavamat adom?

– Sajnos, az nem elég. Látod, ha annak idején nem bántok el velem olyan csúnyán, te meg az apád, most sokkal több bizalmam lenne az emberekben. Már csak a szerződésekből hiszek.

– Az üzleti életben ez érthető, de házasság esetén...

– Igazad van, egy valódi házasság esetén nem a szerződés a lényeg.

– Tehát ez nem lesz valódi házasság?

– Dehogyan. – A férfi felnevetett. – Biztosíthatlak, hogy minden lényeges pontban az lesz. Nem azért fizetek ki százmillió fontot, hogy önmegtartóztatásban éljek.

– De hát én... – *Úristen, most mit tegyen? Mondja el, hogy még mindig szűz?* Mert azóta sem talált senkit, aki Nikos nyomába érhetne.

– Ezek a feltételeim. Elfogadhatod őket, vagy elutasíthatod a kölcsönt, amit apádnak nyújtanék.

- Tegyük fel, hogy elfogadom az abszurd javaslatodat, és hozzád megyek. Hol fogunk élni?
- Görögországban.

Marnie úgy érezte, mintha kirántották volna a lába alól a talajt.

– Ennyi pénzért szerintem nem nagy ár, hogy bele kell menned néhány kompromisszumba. Engem Athénhoz kötnek az üzleti ügyeim, te viszont még mindig a szüleiddel élsz, és nincs munkád, ami miatt itt kellene maradnod. Logikus, hogy neked kell alkalmazkodnod.

A lány megadóan lehunyta a szemét.

– Ez igaz. De ha... szóval... ha úgy döntök, hogy hozzád megyek, szeretném, ha az esküvő a lehető legcsendesebb lenne. Vendégek nélkül is összeházasodhatunk, csak a családtagok jelenlétében...

– Hogy senki se szerezzen róla tudomást? Erről szó sem lehet – rázta meg a fejét Nikos. – Hiszen éppen az a lényeg, hogy a világ lásson minket. Lássák az emberek, hogy hozzámész egy olyan fickóhoz, akit nemrég mélyen rangon alulinak hittél. És lássák apádat, amint mellettem mosolyog az esküvői képeken, mintha nálam alkalmasabb vőt el sem tudna képzelni. Pedig mindketten tudjuk, mi az igazság, ugyebár.

– Nikos, te tényleg nem érted, hogy hat éve miért nem álltam melléd? El sem tudod képzelni, milyen állapotban voltak a szüleim Libby halála után! Bár lehet, hogy nem mondtam el neked mindent. Nem beszéltem arról, hogy Libby volt a kedvencük. Én csak a „futottak még” kategóriába tartoztam. És nagyon vágytam az elismerésükre. Mindent megtettem volna, hogy engem is szeressenek.

– Igen, gondoltam, hogy ez a helyzet. Ha nem így lett volna, nem hagytál volna el egyik pillanatról a másikra. – Nikos áthatóan nézett rá. – Áttolhatod a felelősséget a szüleidre vagy a nővéredre, de ne feledd, hogy a döntést te hoztad meg. Szóval nagy lagzi lesz, sok újságíróval.

– Ne tedd ezt velem, kérlek! Tudod, mennyire utálok azokat a hiénákat! És tisztában vagyok vele, hogy te sem szereted a nagy felhajtást... Most tényleg csak azért akarsz nagy esküvőt, hogy velem kibabrálj?

– Na jó. Nem kell világraszóló lagzi – adta meg magát a férfi. – Nekem az a lényeg, hogy apád ott legyen, más nem számít.

– Egek, milyen hosszú a házassági szerződés! – döbrent meg Marnie, amikor Nikos kirakta a kávézóasztalra a mappát.

– Pont annyira, amennyire kell.

– Megmutathatom az ügyvédeknek?

– Nyugodtan. Csak ki ne fussunk az időből. Mert addig nem folyamodom házassági engedélyért, míg alá nem írod a szerződést.

– Hogyhogy?

– Az, hogy mikor folyamodtunk az engedélyért, visszakereshető. Az újságírók vissza is fogják keresni, nekem elhiheted. És ha kiderül, hogy hetek teltek el az igénylés óta, senki nem fogja elhinni, hogy hirtelen felindulásból házasodtunk, mert egy találkozás után fellobbant a régi tűz.

– Igaz – ismerte el a lány. – Gyűlölöm az újságírókat!

– Csak négy helyen kell aláírnod.

– Figyelj, ha azt akarod, hogy itt és most aláírjam, részletesen el kell magyaráznod, mit tartalmaz.

A férfi egy pillantást vetett az órájára.

– Már elnézést, hogy ennyire igénybe veszem a drága idődet – jegyezte meg gúnyosan a lány.

Nikos villámló szemmel nézett fel, de a gúny álarca mögött egy pillanatra meglátta az igazi Marnie-t. A félelmét, az aggodalmát, a bizonytalanságát. Azokat az érzéseket, amelyeket eltitkolt előle.

– Rendben van – biccentett. – Az első részben a vagyonról van szó. Amit te hozol a házasságba, az a tied marad, nem érdekel a pénzed.

– Engem sem a tiéd! – sziszegte hirtelen feltámadó dühvel Marnie, ám a férfi azonnal rápirított.

– Úgy érted, leszámítva azt a százmilliócskát, amivel kisegítem apádat?

– Úgy. – A lány szégyenkezve sütötte le a szemét.
– Ezenkívül minden egyes együtt töltött év után jogosult vagy egy bizonyos összegre.
– Nem tartok rá igényt.
– Akkor adományozd jótékony célra. Nem érdekel. – Nikos ingerülten továbblapozott: – Itt írd alá, légy szíves.

Marnie az ajkába harapva engedelmeskedett.

– A következő részben a hűtlenségről van szó. Ha félrelépsz, azonnal elválok tőled, és apádnak vissza kell fizetnie ötvenmilliót.

– És mi van, ha te lépsz félre?

Nikos felkacagott.

– Mi ezen olyan nevetséges? – értetlenkedett Marnie. – Hiszen mostanáig úgy váltogattad a barátnőidet, mint más az alsóneműjét. Mi lesz, ha rám unsz?

– Ha ettől tartasz, azt javaslom, erőltess meg magad egy kicsit. Hátha úgy nem unok rád.

Marnie megcsóválta a fejét.

– Mióta vagy ilyen cinikus?

– Mégis mit gondolsz? Ez költői kérdés volt. Haladjunk, jó? A harmadik részben a gyerekekről van szó. Pontosabban arról, hogy az első öt évben semmiképp nem akarok gyereket. Aztán majd kiderül, hogyan tovább. Öt év alatt vagy megtanulunk együtt élni, vagy elválunk.

Marnie igazat adott a férfinak, így nehéz szívvel bár, de ezt a rész is aláírta.

– Végezetül az utolsó rész egy titoktartási záradék. Hogy kettőnk között maradjon a megállapodásunk. Ami nem lesz könnyű, mert a bulvársajtó mindig is odavolt érted. Emlékszem, úgy becéztek, hogy „a megközelíthetetlen lady”.

– Mert nem álltam szóba velük, azért hívtak így.

Hogy miért került az újságírókat, arról nem számolt be. A mai napig fáj neki, hogy mindig a nővérével, a csoda szép Libbyvel hasonlították össze, és sosem Marnie jött ki jobban ebből az összehasonlításból. A megközelíthetlent adni még mindig sokkal könnyebb volt, mint Lady Elizabeth Kenington csúnyácska, unalmas, kicsit sem népszerű húgának lenni.

– Görögországban nem fognak zaklatni. Itt egy ősrégi és gazdag nemesi család sarja vagy, ott meg az én feleségem leszel.

Marnie-t különös érzések töltötték el. Mintha nemcsak annak örült volna, hogy együtt hálhat Nikossal, hanem annak is, hogy végre elszabadulhat innen.

– A szüleid sem tudhatnak a megállapodásunkról. Azt kell hinnünk, hogy valódi a házasságunk.

– Tényleg? Én meg azt hittem, alig várod, hogy elmondhasd apámnak, és láthasd a szenvedését.

– A lány hangja megint gúnyosan csattant.

– Egy szép napon talán el is mondom. De az az én döntésem lesz, nem a tiéd.

Marnie szeme könnybe lábadt, ahogy a szerződés fölé hajolt, és amikor aláírta a dokumentumot, egy csepp könny a papírra pottyant. Mintha ezzel pecsételte volna meg a szerződésüket.

Aztán mikor elkészült, odatolta a dossziét Nikosnak.

Most már csak az esküvő van hátra. És persze az, hogy a szüleit tájékoztassa a közelgő házasságáról.

3. FEJEZET

– Ezt nem gondolhatod komolyan! – Arthur Kenington felháborodva meredt a lányára.

Marnie leginkább szomorúságot érzett, ha ránézett. Úgy látszik, a felnőtté válás velejárója, hogy az ember ellentmondásos érzéseket kezd táplálni a szülei iránt. Még ha szereti is őket, eltávolodik tőlük, és szinte törvényszerűen csalódik bennük.

Válasz helyett felemelte a kezét, és megmutatta a gyűrűsujján csillogó gyémántgyűrűt, mire az anyja elhúzta a száját. Nem nagyon feltűnően, természetesen, hiszen Anne Kenington sokkal fegyelmezettebb volt, semhogy kimutassa az érzéseit.

– Mióta tart? – kérdezte a lányától.

– Nemrég találkoztunk újra, és fellobbant a régi láng. Elég gyorsan történt minden.

– Az egyszer biztos. Csak nem vagy...? – Az asszony sokatmondóan Marnie hasára pillantott.

– Nem. Nem várok gyereket. Nem ezért házasodunk össze.

Az apja közben odalépett a bárhoz, és a korai óra ellenére töltött magának egy kupica sherryt.

– Akkor mire fel a nagy sietség?

– Miért ne sietnének? Úgysem akarunk nagy esküvőt. – Marnie könnyedén megvonta a vállát, pedig nagyon izgult, a szíve vadul dobogott.

– Az nem úgy megy, kislányom. Mit fognak szólni az emberek?

– Nem különösebben érdekel – felelte a lány. – Megértem, hogy számotokra fontos a pompa és a rongyrazás, de semmi szükségem méregdrága menyasszonyi ruhára meg arra, hogy tucatnyi fotó jelenjen meg rólam a társasági magazinokban.

– Jól van, nem akard, hogy a sajtó jelen legyen, ezt még el tudom fogadni. De a rokonainkat és a barátainkat muszáj meghívunk! Képzeld csak el, mit szól majd a keresztanyád... – Anne Kenington szinte könyörgőre fogta, de Marnie nem engedett.

– Csak te és apa legyetek ott. Nem kell senki más.

– És Nikos családjából ki lesz ott? – Az asszony nem is nagyon próbálta leplezni a megvetését és a rosszallását.

– Mint te is tudod, neki nincs családja – felelt meg a kérdésre a lány. – Rajtam kívül, persze.

– Ez az egész a legkevésbé sem tetszik nekem – szúrta közbe Arthur Kenington, akinek időközben már kiürült a pohara.

– Miért nem?

– Mert az az ember nem hozzád való. Nem olyan, mint te. Nem olyan, mint mi.

– Azért, mert görög?

– Ne játszd a hülyét, légy szíves! – utasította rendre az apja.

Anne felállt, és odalépett a télikert üvegajtájához, mely a gyümölcsösre nyílt.

– Van ennek a vitának egyáltalán valami értelme? – kérdezte fáradtan. – Úgy értem, mennyire vagy biztos a dolgokban?

– Száz százalékgig! – vágta rá eltökélten Marnie. – Hozzá akarok menni, úgyhogy remélem, magatok mögött hagyjátok a múltat, és elfogadjátok őt.

Az apja már nyitotta a száját, de Anne megelőzte.

– Felnőtt nő vagy. Te döntöd el, kivel akarod leélni az életedet – mondta kényszeredetten.

– Köszönöm. – Mivel már nem volt mondanivalója, Marnie is felállt.

Elhagyta a télikertet, és miután kilépett a házból, szinte futólépésben haladt tovább. Lerúgta magas sarkú cipőjét, és mezítláb vágott át a gyepen a rózsakert irányába. Mióta Nikossal beszélt, különös nyugtalanság lett úrrá rajta. Mindig mehetnékje volt, mindig mozognia kellett, egyszerűen képtelen volt leállni. Mintha félt volna attól, hogy utoléri a múlt sötét árnyai.

– Az én lányom nem dobhatja oda magát egy ilyen semmirekellőnek! – ordította az apja hat évvel ezelőtt. – Szakítasz vele, különben repülsz itthonról, és minden örökségedből kitagadlak.

– Nem érdekel az örökségem. Szeretem Nikost! – zokogta Marnie.

Annyira fiatal volt akkor, és olyan ostoba! Azt hitte, hogy elég lesz ezzel érvelnie, és a szülei elfogadják a szerelmét. De sem az anyját, sem az apját nem érdekelte, kicsoda Nikos, és milyen remek ember. Nem azt nézték, miye van, hanem kizárólag azt, amiye nincs.

– Ez a fiú egy senki – mutatott rá akkor az anyja. – Se pénze, se társadalmi állása. Hogy tudna boldoggá tenni téged?

Marnie ennek ellenére harcolt a szerelméért, ameddig csak tudott, de az apja véget vetett a vitának.

– Nem gondolod, hogy elég, hogy az egyik lányunkat elveszítettük?! – üvöltötte teli torokból. – Most komolyan, arra kényszerítesz, hogy téged meg kitagadjunk?

Marnie szeme most is könnybe lábadt, ahogy eszébe jutott ez a jelenet.

Mindent megtett, amit a szülei vártak tőle. Szakított Nikossal, és engedelmes kislánya lett a szüleinek. Még csak el sem költözött otthonról, a szülői házból dolgozott. Úgy érezte, nem teheti meg, hogy elmegy, hiszen immár ő az egyetlen gyermekük. De nem múlt el úgy nap, hogy ne jutott volna eszébe, miről mondott le a kedvükért.

És most a sors megajándékozta egy második eséllyel – mert akár így is felfoghatta ezt a házasságot. Talán még nincs minden veszve, talán még újra egymásba szerethetnek Nikossal. Persze kérdés, jóvátehető-e az, amit a férfi ellen elkövetett.

– Hiszen ez csoda szép!

Marnie egyáltalán nem ilyenek képzelte Nikos házát. Az épület egy domb tetején trónolt Athén külvárosában, vakítóan fehér falai élesen elütöttek a sötét égbolttól. És mindenütt virágok illatoztak. Az ablakokban muskátli, a teraszon hatalmas agyagkorsókban levendula, a kertben pedig jázmin, és a narancsfákon is most bontogatták szirmaikat a virágok.

– Holnap bemutatom a személyzetet.

– Van személyzet is?

Nikos átölelte a derekát, és magával húzta a ház felé.

– Természetesen. Van egy házvezetőnő, Eleni, és a férje, Andreas, aki a mindenesünk. Ja, és van két kertész is. Csak nem attól féltél, hogy nem lesz itt senki rajtunk kívül? – Nikos harsányan felkacagott. – Ne aggódj, *agape mou*. Itt lesznek, bár az első napokban elég keveset. Hiszen éppen a mézesheteinket töltjük.

A férfi belökte az ajtót, és villanyt gyújtott.

– Kérsz valamit enni?

Mivel egész nap csak egy kis esküvői tortát evett, Marnie bólintott. Alig ért véget a szertartás, Nikos elköszönt a kényszeredetten mosolygó Kenington szülőktől, és már vitte is újdonsült nejét a reptérre.

– Gyere, a hűtőben biztos találunk valami harapnivalót!

Miközben a konyha felé haladtak, a lány próbált körülnézni a házban. Modern volt a kialakítása és a berendezése, a falak pedig belül is fehérek, egyhangúságukat csak néha törte meg egy-egy festmény. Nagyon szép volt minden, de valahogy az egésznek inkább kiállítás, nem pedig otthon jellege volt.

A hűtőszekrényből Nikos két ezüsttálcát vett elő, megrakva minden jóval. Az egyikben olajbogyó volt, fűszeres rizzsel töltött szőlőlevél, olajban eltett aszalt paradicsom, különféle sajtok, a másikon sonka- és kolbászfélék meg füstölt hal.

A szekrényből egy kis kenyér is előkerült, és enni kezdtek.

– Bort, Mrs. Kyriazis? – kérdezte néhány perc elteltével tréfásan Nikos, mire a lány felkapta a fejét.

– Ami azt illeti, én azt hittem, megtarthatom a nevemet.

– A feleségem vagy. Viselned kell a nevemet – szögezte le ellentmondást nem tűrően Nikos.

– Különben?

– Különben azonnal érvényteleníttetem a házasságot, és indulhatsz haza apádhoz, aki

hamarosan csődbe megy majd.

Marnie gyomra görcsbe rándult. Ivott egy kortyot a borból, amit a férje töltött ki neki.

– Ez most komoly? Ezzel fogsz sakkban tartani, valahányszor ellentmondok neked? Miért nem szabályoztad a névviselés kérdését is a házassági szerződésünkben, ha ez ilyen fontos számodra?

– Ha tudtam volna, hogy minden apróságba belekösz, megtettem volna.

– Számomra ez nem apróság, hanem nagyon is fontos. – Marnie újfent belekortyolt a poharába.

– Bár annyira azért mégsem, hogy veszekedjünk miatta. Legyen, ahogy akarsz.

Nikos tudta, hogy örülnie kellene, mégis inkább bosszantotta, hogy a felesége ilyen könnyen megadta magát. Hiába, mindig is ilyen volt. A szüleivel sem mert szembeszállni hat évvel ezelőtt...

– Isteni ez az olajbogyó – állapította meg Marnie, de látta, hogy Nikos egyáltalán nem figyel rá, teljesen belemerül a gondolataiba.

Kihasználta a lehetőséget, és jól megnézte magának a férfit. Milyen fura arcot vág... Mi lehet ez, talán fáradtság?

Tovább nem töprenghetett, mert Nikos nem sokkal később felpattant a helyéről.

– Befejezted? Mert ha igen, megmutatom a ház többi részét.

Elindultak ki a konyhából, át a folyosón. A ház óriási volt. Tágas terek, fehér falak, ízléses művészeti alkotások, rafinált megvilágítás... A férfi az emeleti folyosón torpant csak meg, egy ajtó előtt.

– Ez lesz a mi szobánk – mondta, és benyitott.

A *mi szobánk*. Marnie nem akarta neki megszerezni azt az örömet, hogy vitába száll vele, vajon tényleg szükséges-e a közös hálószoba.

– Nagyon szép – állapította meg, miközben jól megnézte magának a helyiséget, melyet hatalmas franciaágy uralt.

A padlót bolyhos, krémszínű szőnyeg borította. Az előreugró ablakfülkében kényelmes kis ülősarkot rendeztek be. Az egyik oldalról két kisebb ajtó nyílt, feltehetően a fürdőbe és a gardrób szobába.

Marnie a férfi felé fordult.

– Szükségem lesz egy dolgozószobára – mondta.

– Dolgozószobára? – Nikos felkacagott, mintha jó viccet hallott volna.

– Mi ezen olyan vicces, ha szabad érdeklődnöm? – csattant fel a lány.

– Csak az, hogy a dolgozószobában általában dolgozni szoktak, *agape*.

– Ó, értem. Nyilván olyan *jajdefontos* munkákra gondolsz, mint a tiéd – bólogatott gúnyosan Marnie.

– Pontosan. – A férfi karba fonta a kezét, és Marnie szeme akarata ellenére is megakadt az ingén, mely alatt megfeszültek a kidolgozott izmok.

A lányt elfutotta a méreg, de nem mutatta. Óriási gyakorlata volt az érzései elfojtásában, és most kivételesen nagyon örült ennek.

– Szükségem van dolgozószobára – mondta lassan, külön hangsúlyozva minden egyes szót. – A munkámhoz.

– Miféle munkához? – Nikos meglepetten állapította meg, hogy komolyan kíváncsi a válaszra.

Hat év telt el a szakításuk óta, de ő azt gondolta, hogy Marnie az égvilágon semmit sem csinál, csak sétálgat a családi birtokon, és viseli az őseitől örökölt, jól csengő nevet. Eszébe sem jutott, hogy ugyanúgy, mint a hétköznapi emberek többségének, neki is lehet munkája. Már azt is meglepőnek találta, hogy a szülei engedélyezték Marnie-nak egy ilyen kispolgári tevékenységet, mint a munka.

– Komolyan érdekel? Vagy csak meglepett, hogy nem üldögélek hat éve egy sötét sarokban, utánad sírdogálva? – A hangja élesen csattant, a szeme villámlott, az arca kipirult.

Nikosnak ezerszer jobban tetszett most, mint az előbb, amikor olyan beletörődőnek mutatkozott.

– Jól van, nem kell elmondanod, ha nem akarsz. – A férfi vállat vont, mintha máris untatná a téma. – Majd keresünk neked megfelelő helyiséget. Írd össze, milyen irodafelszerelésre van szükséged, a titkárom majd intézkedik.

– Férfi titkárod van?

– Igen, már öt éve. A neve Bart.

Marnie felkacagott.

– Végül is érthető. Gondolom, előtte gyors egymásutánban fogyasztottad a titkárnöket.

– Mi az? Csak nem féltékeny vagy, *agape*?

De még mennyire, hogy az volt! Marnie a férfi minden egyes kalandjáról értesült a pletykalapokból. Elképzelte, miként szeretkezik Nikos azokkal a nőkkel, miközben ő magányosan kucorog a paplan alatt, és utána sóvárog.

– De igen – mosolygott kényszeredetten. – Hat hosszú évig vártam türelmetlenül, hogy újra felbukkanj az életemben. Imádkoztam, hogy visszatérj, és zsarolással rávegyél egy érdekházasságra. Életem csúcspontja, hogy ez végre sikerült.

– Pedig még a nászéjszaka hátravan. – Nikos hangja negédes és éles volt egyszerre.

Marnie-nak elakadt a lélegzete. Gyorsan elfordult.

– Hogyhogy így elbátortalanodtál, *agape*? Csak nem félsz a nászéjszakától?

– Dehogyan. – Marnie megköszöri a torkát, és felszegte az állát. – Miért félnék?

– Hát, nem tudom. – A férfi átfogta a vállát, és maga felé fordította. – Hiszen te reszketsz, mint a nyárfalevél!

Marnie lehunyta a szemét, és felmerült benne, hogy el kellene mondania az igazat.

– A feleségem vagy. – Nikos szemében elkínzott kifejezés jelent meg. – Ugye nem félsz tőlem?

– Nem. Magamtól félek, és attól, hogy milyen hatással lesz rám ez az egész. – Tartott egy rövid szünetet, majd a férfi bátorító biccentésére folytatta: – Tudom, hogy gyűlölöd apámat. És talán engem is gyűlölsz. De én... én nem gyűlöllek téged, Nikos. – Ahogy a férfira nézett, a szeméből csak úgy sütött a vágy és a félelem.

Felemelte a kezét, és futólag végigsimított Nikos ajkán. Aztán várta a csókot. Tudta, hogy bekövetkezik, minden jel erre vallott.

Kérhetett volna időt. Kibontakozhatott volna a férfi öleléséből. Ehelyett azonban magához ragadta a kezdeményezést: lábujjhegyre állt, és a száját Nikos ajkára tapasztotta. Ebben a keserű pillanatban nem vágyott másra, csak arra, hogy jóvátehesse a legnagyobb hibát, amit élete során elkövetett.

Nikost akarta végre. És most megszerzi magának, ha addig él is!

Pokolba a következményekkel! Ráér akkor aggódni a baj miatt, ha már bekövetkezett.

Marnie teste lángolt. Nikos olyan mohón csókolta, mintha az elmúlt hat évben csak utána vágyakozott volna.

Soha nem tapasztalt szenvedély lett úrrá a lányon. Benyúlt Nikos inge alá, és feszes, meleg bőrét cirógatta. Érezte a szívverését, mely éppoly szapora és szaggatott volt, mint a sajátja.

Nikos lenyomta a puha szőnyegre, Marnie pedig felnyögött. Jó volt magán érezni a férfi súlyát, a ruhán keresztül érezni a lüktető férfiasságát. Átkulcsolta Nikost, és erősen magához szorította. Olyan erős szenvedély tört rá, hogy az már szinte fájt. Önkéntelenül is széttárta a combját, és megemelte a csípőjét, hogy jelezze, többet akar.

– Nikos... kérlek! – suttogta lázasan, miközben az ágyékához dörgölődött.

A férfi felnevetett.

– Csak ne olyan mohón, *agape* – mondta, majd megint megcsókolta.

Aztán az ajka továbbvándorolt a lány nyakára, a dekoltázsára és a mellére. A ruhán keresztül becézgette az árulkodón megmerevedett bimbókat, egyiket a másik után. Meleg ajka és nyelve a kény nyilait küldte szét Marnie testében.

– De ha egyszer nem akarok tovább várni!

– Kénytelen leszel, szépségem. Mindent a maga idejében.

Azzal Nikos szája még tovább vándorolt, le egészen Marnie combjának belső oldalára. Lassan lehámozta róla a bugyit, majd miközben a finom bőrt cirógatta, az ajka rá-rátalált a lány legérzékenyebb pontjára. Marnie minden mozdulatára sóhajokkal és nyögésekkel reagált, és minden porcikája reszkedett a gyönyörűségtől meg a visszafojtott vágyakozástól.

Nem értette ugyan a szavakat, amiket a férfi suttogott, de mindig is tetszett neki a görög nyelv, és a különös, idegen hangzás csak fokozta a szenvedélyét. Aztán Nikos az ujjával kezdte becézni. Belé is hatolt velük, lassan, kutatóan, és közben figyelmesen nézte Marnie-t, mintha csak azt tanulmányozná, hogyan csigázhatja az elviselhetetlenségig a lány vágyát.

Marnie levegő után kapkodott, de még nem jött a várva várt megkönnyebbülés, mert Nikos visszavonult, és újra az ajkával, a nyelvével kényeztette. A testét tűz emésztette, még sosem érzett hasonlót. Nem volt felkészülve rá, hogy Nikos az érzések ilyen viharát fogja életre kelteni benne.

A teste ívbén megfeszült, aztán a következő pillanatban felsikoltott. A gyönyör hirtelen, forró hullámokban tört rá. A homlokán verejték gyöngyözött, az arca lángolt. Levegő után kapkodott.

És még mielőtt végleg lecsengtek volna a kék hullámai, Nikos fölébe kerekedett, és kigombolta az ingét. A lány felnézett rá, szó nélkül kicsatolta az övét, és segített neki kibújni a nadrágból. Megbűvölve cirógatta végig az izmos mellkast, majd körözni kezdett Nikos mellbimbója körül. Aztán megfogta a kezét, és egyenként végigcsókolta az ujjbegyeit.

Egy gyöngéd, szeretetteljes pillanat a vad szenvedély percei közepette...

A tekintetük megint találkozott.

– Egy vagyona került, de végre az enyém vagy – mondta ekkor a férfi, agyoncsapva a hangulatot.

Marnie-t elfutotta a méreg, de az ajkába harapott. Elfojtotta dühét és csalódottságát, nem akarta végleg tönkretenni az együttlétüket.

Nikos ledobta az ingét és az alsónadrágját, s nem sokkal később már anyaszült meztelenül magasodott fölé. Ahogy ránézett, Marnie fejéből kiszállt minden értelmes gondolat.

Nikos Kyriazis... A férje.

– Remélem, tablettát szedsz, mert érezni szeretnék – mondta a férfi, és Marnie bólintott.

Az volt az első dolga, miután aláírta a házassági szerződést: felíratta magának a fogamzásgátlót. Fel akart készülni erre a pillanatra.

– Egészséges vagyok, nincs mitől félned. Teszteltetem magam – mondta Nikos, és megint széthúzta a lány combját. – És te?

– Én? Nos... – Mivel még soha nem bújt ágyba senkivel, Marnie úgy gondolta, hogy ez szükségtelen. – Én is egészséges vagyok.

– Jól van. Akkor, azt hiszem, mindent tisztáztunk. – Nikos megcsókolta, majd forró férfiasságát nedves, lüktető öléhez nyomta. Aztán egy mozdulattal letépte róla a könnyű nyári ruhát.

Marnie tudta, most kellene szólnia, hogy még szűz, de újabb csók következett, ami beléfojtotta a szót. Később pedig mindenről megfeledkezett. Nikos még mindig nem hatolt belé, csak izgatta, miközben a mellét csókolgatta.

Marnie a csípője köré kulcsolta a lábát, és közelebb húzta magához.

– Nikos... ne várass tovább! – esdekelt, mire a férfi nevetett.

– Azt hittem, legalább az ágyig eljutunk – mondta, de erre végül nem került sor.

Nikos tiszteletet parancsoló méretei ellenére a lány nem félt. Tudta, hogy ennek így kell történnie. Évekig várt erre a pillanatra, és most nem akarta szükségtelen félelmekkel elrontani. Persze azért talán nem ártana mégis szólni, figyelmeztetni a férfit...

– Nikos, mondanom kell valamit...

– Ne most! Ez most nem a megfelelő pillanat.

– De...

– Ha valamikor, most igazán feleslegesek a szavak, *agape*.

És még mielőtt Marnie bármi mást mondhatott volna, a férfi leszorította a szőnyegre, és egy határozott lökessel beléhatolt. Nem lassan, nem gyöngéden. Minek is óvatoskodott volna? Nem sejtette, hogy szükség lenne rá.

Marnie felszisszent, Nikos pedig egy pillanatra mozdulatlaná dermedt, majd halkán szitkozódni kezdett az anyanyelvén. A fájdalom gyorsan alábbhagyott, csak a vágy és a várákozás maradt a nyomában. Marnie felsóhajtott, és megemelte a csípőjét, hogy jobban érezhesse a férfit. Nikos újra mozogni kezdett, de ezúttal már óvatosabban. Közben kutatóan nézte a lány arcát, a fájdalom vagy a kellemetlen érzés jeleit keresve. Semmi ilyesmit nem látott. Marnie lehúzta magához, és szájon

csókolta. Már nem volt messze a csúcspont...

Az ajkuk még összeért, amikor a lány hangosan felnyögött, de Nikos szusszanásnyi időt sem hagyott neki. Újra és újra előrenyomult, és amikor Marnie ajkát kéjes sikoly hagyta el, követte őt a beteljesülésbe. Zihálása egybeolvadt a lány kiáltásaival, és elsüllyedt körülöttük a világ. Mintha semmi sem létezett volna ezen a mindent elsőprő szenvedélyen kívül.

Tökéletes pillanat volt. Marnie mindhalálig meg akarta őrizni az emléket.

Nikos azonban nem maradt ott vele, hanem elhúzódott, felállt, és szó nélkül elhagyta a szobát.

Ez egyszerűen nem lehet igaz! Marnie hallotta, hogy a szomszédos fürdőszobában elindul a zuhany, és dühbe gurult. Ez most komoly? Nikos egyenesen zuhanyozni ment tőle? Nem volt ugyan semmi összehasonlítási alapja, de úgy sejtette, ez meglehetősen sértő viselkedés.

Amikor belépett a fürdőbe, látta, hogy valóban folyik a zuhany, de Nikos nem a zuhanykabinban állt, hanem a mosdókagylónál, és mélyen lehajtotta a fejét. Mivel emiatt ő nem láthatta az arcát, nem tudta megmondani, mit érez, de a testtartása meglehetősen feszültnek tűnt.

Aztán a férfi hirtelen felemelte a fejét, és a pillantásuk találkozott a tükörben. Nikos lassan feléje fordult.

– Fájdalmat okoztam? – kérdezte fojtott hangon.

Marnie végképp nem erre számított. A megkönnyebbüléstől kis híján felsóhajtott, hang viszont nem jött ki a torkán, úgyhogy csak biccentett.

A férfi kinyújtotta a karját, és magához húzta.

– Nem számítottam rá, hogy... – kezdte, de a hangja elcsuklott. Megcsóválta a fejét, még közelebb húzta a lányt, és cirógatni kezdte a hátát.

Aztán a zuhanyhoz vezette. Marnie istenien finomnak érezte a kellemesen meleg vízsugarat. Nikos elvett egy szivacsot, tusfürdőt tett rá, és nekiállt finoman átdörzsölni a lány testét. A habnak finom vaníliás-citrusos illata volt.

– Megmondom őszintén, nem értem ezt a dolgot – mondta, mire Marnie lehunyta a szemét.

– Sajnálom – suttogta, de egy másodperccel később már legszívesebben visszaszívta volna az egésztestét. Az ajkába harapott. – Nem mintha bármi rosszat csináltam volna – tette hozzá. – De úgy vélem, nem ártott volna, ha figyelmeztetlek.

– Ha figyelmeztetsz? – A férfi elmosolyodott. – Szerinted ez olyasmi, amire figyelmeztetni kell az embert?

– Nos... nem is tudom.

– Figyelmeztetni talán nem – töprengett el Nikos. – Az okára azonban kíváncsi lennék. Elmagyaráznád, hogyan lehetséges, hogy szűz maradtál mostanáig?

Marnie arca lángvörös lett.

– Nem nagy boszorkányság. Egyszerűen nem feküdtem le senkivel.

Nikos felkacagott, amitől a lányban megmagyarázhatatlan módon ismét feltámadt a vágy.

A férfi a nyakát simogatta a szappanos szivaccsal, majd egyre lejjebb siklott, és végül már a mellét cirógatta, finoman, körkörös mozdulatokkal.

– Tudatos döntés volt, hogy szűz maradsz?

Ez nehéz kérdés. Marnie nem szívesen árulta volna el az igazságot, tekintve, hogy akkor Nikos rájött volna, mit érez iránta még mindig.

– Ó, igen – felelte csúfolódva. – Kötöttem magammal egy helyre kis szüzességi szerződést.

A férfi most a másik mellének szentelte minden figyelmét.

– Hat éve nagyon le akartál velem feküdni.

Marnie egykedvűséget színlelve vállat vont.

– Nem válthatnánk témát?

A férfi válaszra nyitotta a száját, aztán egy pillanatra úgy maradt, mintha meggondolta volna magát.

– Csak meglepődtem. De azért bizonyára voltak más kapcsolataid.

– Természetesen. – Nagyjából fél tucat fiúval randizott. Olyanokkal, akik megfeleltek a szüleinek. De egyikük sem váltott ki belőle még csak hasonló érzéseket sem, mint egykor Nikos.